

den mod Væggen og tilsidst brækker Halsen over sine egne Ben, hvad der poetisk kaldes hans Skæbne. At se sig for, at bruge Øjne og Øren, at overlægge en Sag, før man handler, . . . det er alt sammen Noget, der er den sande Mandighed uværdigt, og som medlidende overlades til Kræmmer-sjæle og Spidsborgere. Er det ikke saa?"

"O, gak den gyldne Middelvej — dens Endemaal bedrager ej!" deklamerede Frk. Ragnhild. "Er det ikke saadan, det hedder i den underskønne Sang, De plejer at citere for mig?"

"Netop!" svarede Pateren med opvældende Varme. "Og jeg anser det for en højst gavnlig Lære at præke i vore Dage, hvor vi Alle har en sygelig Tilbøjelighed til at lave os til Undtagelser og interessante Fænomener. Paa det Almenmenneskeliges Bekostning vaager vi omhyggelig over alle Smaaejendommeligheder hos os, opelsker med Flid en eller anden lille Særhed, en eller anden fiks Idé, af Frygt for at blive „som alle andre Mennesker" — det værste, Nogen véd. Vi maa absolut være Noget for os selv, være selvstændige, have Særpræg, som det hedder. Dogmernes Tid er jo forbi! Enhver, der ikke vil anses for en Dosmer, maa have sin private Mening om alle Ting mellem Himmel og Jord, maa i det allermindste